

og saa kommer den maaste albrig: det hedder i Udvalgets Erklæring eller Betænkning: „Det staar klart for Udvalgets Flertal, at Himmerland vil gaa glip af et Statsbane-anlæg, hvis Leiligheden til at gennemføre et saadant ikke nu benyttes“, og man spør til, at det eneste, som kan ventes gennemført nu, er det, som nu indstilles, og det er det eneste, som man kan vente at faae Lands-thinget og Indenrigsministeren til at gaa med paa. Jeg for mit Vedkommende tager ikke i Betænkning at sige, til det høitærede Finantsudvalg i den Henseende ser galt paa Tingene. Jeg nærer ikke mindste Tvivl om, at efter hvad der er passeret i Løbet af adskillige Aar vil Himmerlands-Jernbane-spørgsmaalet ikke kunne falde dødt til Jorden, saaledes at det ikke igjen skulde rejse sig paa en eller anden Maade under en eller anden Form. Dette at Jernbane-spørgsmaalet i Himmerland ikke i Aar kommer til Løsning, føler jeg mig fuldelig overbevist om ingenlunde vil være det Samme, som en Afslutning af Himmerlands Jernbane-spørgsmaalet. Det vil ganske sikkert staa op igjen; dertil har det i og for sig for megen naturlig Berettigelse, og dertil er altfor meget Forhaabninger bakt i den vaagtslændende Syn; det er jo et Moment, man altid tillægger stor Betydning. Men iøvrigt siger jeg lige overfor det høitærede Finantsudvalg, at jeg ikke kan slutte mig til den Tankegang, at der er bundet Noget, naar man ikke kan være tilfreds med det, som opnaas. Jeg kan ikke forstaa den Tankegang, som fører det høitærede Udvalg til at mene, at man har bundet Noget ved sin store Estergivenhed lige overfor Landsting og Regjering — saaledes som den ærede Ordfører omtalte det — der ved, at man faar Noget, som man selv erkjender for at være i høj Grad utilfredsstillende. Dersom jeg maatte bruge et simpelt Billede, saa vilde jeg sige, at det forekommer mig, at det er en daarlig Handel, hvor man giver Alt og Intet faar. Jeg kan ikke negte, at det forekommer mig, at det er dette, der maa siges ved nærværende Leilighed. Den ærede Ordfører antydede, at det var en Betragtning, der havde haft Betydning, at Sagen i forrige Samling ligesom var kommen ind i et andet Spor end det, hvortil den stod i Aaret 1887, han siger jo derved til det Samme, som omtales i Betænkningen paa den Maade, at man mener at burde bidrage Sit til at ordne Sagen paa Grundlag af det i Fjor antydede Kompromis. Men jeg nedlægger en beftemt Protest imod, at der med mindste Tvivl kunde være Tale om, at der i Fjor var sluttet noget Kompromis. Mellem hvem skulde

dette Kompromis være sluttet? Der har foreligget en Beretning — jeg skal ikke nærmere karakterisere den — der blev afgivet ved Sessjonens Slutning, og som først kom frem efter denne, i Henhold til Overvejelser, som jeg ikke kjender. Deri udtales det, at man efter Samraad med Ministeren skønnede, at det, der nærmest maatte blive Gjenstand for Overvejelse i den paafølgende Samling, var en saadan Banefræktning i Himmerland som den, der nu foreslaas. Hvor i Alverden kan det kaldes et Kompromis? Det kunde da i det Høieste være et Kompromis mellem dette Udvalg i Fjor og den høitærede Indenrigsminister. Dette siges ikke engang i Betænkningen, der siges kun, at det var det, der skønnedes nærmest at maatte blive Gjenstand for Overvejelser. Men jeg veed ikke af, at dette Udvalg i Fjor havde nogen Fuldmagt fra Folkethinget til at afslutte et Kompromis, der skulde kunne øve nogensomhelst bindende Indflydelse paa Folkethinget. Tværtimod har Folkethinget gjentagne Gange med aldeles overvældende Flertal vedtaget en ganske anden Ordning og det foreslaede er tværtimod, hvad Folkethinget fremdeles maa anse for at være det Rette i denne Sag.

Mig forekommer det, at den Ordning af Jernbanevesenet i Himmerland, som er antydet i flere af de stillede Underingsforslag, nemlig Gaffelbane, som munder ud dels i Løgstør og dels i Viborg, og hvad det tredje Punkt angaar i Stambanen mellem Aalborg og Hobro, det er Virkeligheden den eneste fornuftige. Da et saadant Forslag ligger for, er det naturligt, at jeg maa stemme for det og for de andre Forslag, der gaa i lignende Retning. Men jeg veed jo vel, at disse Forslag ikke blive vedtagne. Den høiere Magt, under hvis Indflydelse det høitærede Finantsudvalg har handlet, den høiere Magt, som har tvunget det til Entighed, vil naturligvis ogsaa tvinge Flertallet i denne Sag til at stemme med deres Finantsudvalg. Det er de høiere politiske Hensyn. Jeg har allerede tilstræffelig tilkjendegivet, at det er min Mening, at det er et feil Syn paa Folkethingets Stilling til denne Sag og til flere andre Sager, naar man mener, at det her skulde være politiske Hensyn af høiere Natur, som skulde føre til det Resultat, som man anbefaler. Men som sagt, Udvaldet er for mig ikke tvivlsomt. Altsaa dette Underingsforslags Forkastelse imødeser jeg med stor Sikkerhed. Naar der da bliver Spørgsmaal om, hvorledes jeg for mit Vedkommende skal stemme, og det ikke blot i Almindelighed som Medlem af Folkethinget, men særlig som Repræsentant for Viborg Amts 2den Valgkreds, da skal